

Skifteretten skal reagere, skal anmode, skal undersøge, om man kan få fat i nogle af de folk, der har haft med selskabet at gøre: direktion og bestyrelse. Hvis ikke det fører til noget, hvad det typisk ikke har gjort, må man begære selskabet opløst.

Så går der nogen tid, før myndighederne erkender, at der ikke er kommet nogen selvangivelse ind.

Det er jo konsekvent blevet brugt sådan, at man har sløret og trukket oplysningerne ud og benyttet sig af forskellige former for frister, forskellige muligheder for at trænere og udnytte den omstændighed, som hr. Jensby også omtalte, nemlig at de forskellige myndigheder den gang kun i et begrænset omfang arbejdede sammen om disse problemstillinger.

Jeg synes, at hele det nuancerede billede, som hører med til selskabstømningen, helt forsvinder i hr. Frank Aaens begrebsverden.

Hertil kommer, at man jo i forbindelse med sløringen konsekvent udnytter de regler, som er lavet af hensyn til de ærlige, de fornuftige og de produktive virksomheder.

Det, hr. Frank Aaen siger gang på gang, er, at man skulle have klappet til, første gang man erkendte noget. Dér skulle man have stoppet, dér skulle man have stoppet, og dér skulle man have stoppet. Det er jo en dejlig udialektisk tankegang, hr. Frank Aaen, som i øvrigt ellers godt kender til dialektik, benytter sig af, for pointen er netop, at disse selskabstømninger lægger sig op ad de regler, som er lavet af hensyn til de produktive, de ærlige virksomheder, og når man vil klapse, klapper man også de virksomheder, som arbejder helt seriøst og aldrig kunne finde på at lave sådan noget.

Det, der gør det så kompliceret, er at finde indgreb, som rammer selskabstømmerne uden at ramme de andre. Hele den dialektik, hele den problemstilling, som er utrolig kompliceret, ser hr. Frank Aaen bort fra i sin forenklede verden.

Jeg synes egentlig, hr. Frank Aaen ved mange lejligheder har demonstreret en meget nuanceret måde at tænke på, og det synes jeg egentlig også han burde gøre i forbindelse med denne problemstilling. Det er slet, slet ikke så enkelt og firkantet, som hr. Frank Aaen gør det til.

Hvad kan vi så få ud af sådan en undersøgelse? Jeg tror, det er begrænset. Det er muligt, man kan finde frem til, at nogle har været lidt længe om det. Det er ikke engang sikkert, for jeg må jo benytte lejligheden til lige at konstatere, som jeg gjorde i min indledende tale, at pro-

blemstillingen er blevet prøvet i realiteten ved Østre Landsret, hvor det har været et anbringende fra modparten, Satairs advokat, som har kørt det med stor entusiasme, at myndighederne selv har været årsag til, at det er gået så dårligt, fordi de har været for sløve. Det blev jo prøvet direkte. Det var næsten det væsentligste anbringende, men konklusionen var klar, nemlig at der ikke var belæg for, at sagsøgte kunne påberåbe sig langsommelighed eller sendrægtighed i forbindelse med denne erstatningssag.

Det, vi skal interessere os for, er, hvad vi nu gør, og dér vil jeg sige, at vi har konsekvent og uden nogen som helst tøven rejst erstatningssager mod sælgerne, og at der sker retsforfølgning af tømmerne. Der er blevet tilført nye ressourcer.

Der er altså gjort alt det, der overhovedet kan gøres, for at få de her sager bragt til en retfærdig afslutning, og det mener jeg vi skal glæde os over.

Og så er der én ting til, det sidste, jeg skal sige:

Vi har fået mange gode erfaringer fra selskabstømmerkomplekset og de historiske studier, som er gjort i den forbindelse. Vi ved nu i Told- og Skattestyrelsen, at en form for overvågning er utrolig vigtig, og at myndigheds-samarbejde er kernen i det, og jeg tror, vi skal glæde os over, at vi har lært så meget, at det i fremtiden ikke vil være nær så let at foretage sådanne former for forholdsvist simpel økonomisk kriminalitet, som der her er tale om.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg skal bare lige replicere på et par ting:

Bagkloge kan vi jo altid beskyldte hinanden for at være, og de fleste er heldigvis klogere i dag, end de var i går, og sådan vil det formentlig blive med at være et stykke tid endnu for os alle sammen, i hvert fald for de fleste af os.

Jeg har aldrig påstået, at man skulle have slået til første gang. Jeg er helt med på, at man i slutningen af 1980'erne ikke kunne gennemskue, hvad der foregik, og det var måske endda svært i 1990, selv om Michael Clan i et eller andet omfang havde øje for det dengang, og jeg accepterer også, at det i 1991 var svært at se mønstret, men når der i løbet af 1992 massivt myldrer henvendelser ind fra Told og Skats egne regioner, er der ikke for mig nogen undskyldninger for, at der ikke skete noget. Og det er det tidspunkt, min kritik retter sig mod, og